

[A. Svensson.]

bestemmelsesret, som vi lige siden Sammenstyrtingen i 1864 har bekendt os til, og vi kan naturligvis ikke se bort fra, at den kan komme til at spille med ind før eller senere. Forudsætningen for, at dette Princip kan faa Anvendelse i Sydslesvig, maa imidlertid, som mit Parti har understreget i en Udtalelse, være den, at Befolkningen uafhængigt af forbigaaende Stemninger kan give sin urokkelige og vedvarende Vilje til Kende paa en saadan Maade, at de ansvarlige inden for det danske Folk erkender, at denne Vilje utvetydigt og fyldestgørende er klarlagt.

Jeg tror derfor, at vi skal samle vor Opmærksomhed om det, der har virkelig Aktualitet, og som vi alle kan være enige om, nemlig de Vilkaar, det danske Mindretal i Sydslesvig maa leve og arbejde under for Tiden. Og da vil jeg gentage, hvad jeg havde Lejlighed til at fremhæve under den sydslesvigske Debat forleden, at vi her i Danmark, jeg tør vel udtrykke det saaledes, fra Regering og Rigsdag til den menige Mand venter, at det danske Mindretal Syd for Grænsen omsider faar fri Bane for den folkelige og kulturelle Udvikling, som har været holdt nede med haard Haand, saa længe Nazisterne havde Magten, men som det nu maa kræve Frihed til at søge fremmet i det Omfang, de naturlige Muligheder er til Stede. Vi vil ikke blive trætte af heroppefra at staa bag ved dem i Forlangendet om, at de danske Skoler bliver aabnet, som danske eller danskvenlige Forældrekrede har ønsket oprettet, og hvis det viser sig, at der stadigvæk er tyske Myndigheder, som lægger Hindringer i Vejen herfor, maa der gøres Indsigelse der, hvor Indsigelse med Virkning kan fremføres. Jeg ser i en Meddelelse fra „Sydslesvigsk Korrespondance Bureau“, hvis Leder er Redaktør Bogensee, at man endnu ikke har kunnet opnaa Indrejsetilladelse til de Lærere, der skal paabegynde Arbejdet ved de mange nye Skoler, og ogsaa med Lokalerne staa det meget daarligt til. I Landsbyen Aven-toft, Syd for Tønder, hvor man havde haabet at kunne overtage de forhaandenværende Skolebygninger, da praktisk talt alle Børn i dette Skoledistrikt er blevet indmeldt i den danske Skole, skyndte de tyske Myndigheder sig at indkvartere ca. 100 Flygtningebørn i Skolebygningen, og de danske Planer maatte derefter opgives. Det er blot eet Eksempel paa, hvor svært vore Landsmænd vedblivende har det.

Nu er det jo givet, at Tilstedeværelsen af det store Fremmedelement, som de øst-preussiske Flygtninge udgør Syd for Græn-

sen, gør det hele vanskeligere, end det ellers vilde have været. Her kan der i Sandhed tales om „Überfremdung“, Oversvømmelse af fremmede, som Slagordet lød engang inden for det tyske Mindretal, naar man saare frimodigt opponerede imod, at Danske fra det øvrige Land bosatte sig i de sønderjyske Landsdele. Jeg er af den Anskuelse, og her er jeg enig med den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, at det er i almen dansk Interesse, at disse Flygtninge ikke for Tid og Evighed sætter sig fast dernede. De kan meget vel i Tidens Løb blive en Trusel mod den danske Statsgrænse, især hvis de faar indpodet en fjendtlig Indstilling over for alt, hvad der er dansk, og hvis den Kvælning af det danske Mindretal, som var tilsigtet af Nazisterne, nu føres videre af deres Arytagere.

Jeg maa i denne Forbindelse mindes nogle Linier af Johannes V. Jensen i et Digt om den jyske Blæst: „Om Tusind Aar høres Vinden tude, den gamle Vê gaar igen derude“. Den gamle Vê, det er den altid standende Strid mellem Dansk og Tysk, mellem dansk-nordisk og tysk Livsopfattelse ved vor Sydgrænse. Ingen kan være i Tvivl om, at denne Strid gaar videre, hvad enten Tyskland er oppe eller nede. Men hvis vi Danske vaagent og virksomt fortsætter Kampen i Pagt med vor Fortid, hvis vi bevarer Kontinuiteten mellem før og nu, og hvis det lykkes os inden for hvert Slægtled at faa de bedste Kræfter frem til Værn om vort eget, saa er jeg trods alt overbevist om, at vi vil kunne bestaa i Grænsekampen langt frem i Tiden.

Elgaard: Selv om der ikke tales meget om Finansloven ved denne Lejlighed, vil jeg alligevel begynde med en Bemærkning, der har Forbindelse med Finansloven, idet jeg vil rette en Tak til den højtærede Kirkeminister for en Bevilling paa 21 000 Kr., der er opført paa Kirkeministeriets Budget til Kirken i Vester Hornum. Man ved jo aldrig, hvordan det gaar, og skulde jeg ikke faa Lejlighed til at bringe denne Tak paa et senere Tidspunkt, vil jeg sikre mig, at jeg fik bragt den nu.

De Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen har stillet til Rigsdagen og Medlemmer af Regeringen under Besættelsesaarene, har jeg ikke betragtet som ligegyldige. Jeg har, siden disse Spørgsmaal er blevet stillet af det ærede Medlem, i alle Enkeltheder søgt for mit Vedkommende at klare de Begivenheder, der da fandt Sted, ikke mindst i Dagene 28. og 29. August. Med Hensyn til det første Spørgsmaal, det ærede Medlem har stillet angaaende Gen-